

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně JUDr. Janou Záviskou v právní věci

žalobce: **M. P.**

zastoupen advokátem Mgr. Romanem Klimusem
sídlem Vídeňská 188/119d, 619 00 Brno

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2015, č. j. MSK 45788/2016, ve věci
přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

IV. Žalobce je **povinen** zaplatit státu na účet Krajského soudu v Ostravě na nákladech řízení částku 5 166 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Vymezení předmětu řízení

1. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 30. 8. 2015 kolem 7:49 hodin, v obci Střítež, u hájenky, na místní komunikaci, ve směru jízdy od obecního úřadu Střítež na obec Vělopolí, v provozu na pozemních komunikacích, řídil motorové vozidlo Toyota Corolla Verso, RZ X, bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po jeho požití, po kterou byl ještě pod vlivem, kdy rozbor vzorku jeho krve metodou plynové chromatografie prokazuje, že v době řízení motorového vozidla měl v krvi hladinu nejméně 0,44 g/kg alkoholu. Tímto jednáním měl porušit ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, za což mu byla podle ust. § 125c odst. 4 písm. c) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 8 000 Kč, a současně sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců. Byla mu uložena povinnost uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč. Splatnost pokuty a nákladů řízení byla stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.
2. Správní orgán I. stupně, Městský úřad Třinec, odbor dopravy rozhodl dne 2. 2. 2016, pod sp. zn. MěÚT/47937/2015/Do/Hb/DP-394, č. j. MěÚT/04185/2016 tak, že žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku, jak je uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku, za což mu byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci 1. tohoto rozhodnutí. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že za důkazní základ pro své rozhodování správní orgán vzal oznámení postoupené Policií ČR, vyjádření k naměřené hodnotě, záznam o dechové zkoušce, protokol o lékařském vyšetření, kalibrační protokol a ověřovací list a další podklady obsažené v přestupkovém spise. V odůvodnění odkázal na metodický pokyn Ministerstva zdravotnictví č. ZD 10/2006, publikovaný ve Věstníku Ministerstva zdravotnictví 7/2006, ve kterém je uvedeno, že zjištění množství nad 0,2 promile alkoholu v krvi vyšetřované osoby metodou plynové chromatografie je vždy považováno za prokázané, že vyšetřovaná osoba požíla určité množství alkoholického nápoje. K námitce obviněného, že v předvečer spáchání přestupku vypil pouze čtyři 11° piva, jakož i k navrženým svědeckým výpovědím, správní orgán I. stupně uzavřel, že důkazy svědeckými výpověďmi neprováděl, když tyto nejsou způsobilé vyvrátit laboratorní výsledky o naměřené hladině alkoholu v krvi obviněného (žalobce). Opakovaná zkouška provedená po 5 minutách nepotvrdila výsledek zjištěný při první dechové zkoušce, neboť jejich rozdíl byl v souladu s danou metodikou vyšší než 10 %, pročez správní orgán I. stupně jejich výsledky neakceptoval jako důkaz o požití alkoholu. Správní orgán I. stupně naopak vycházel z laboratorních zkoušek krve obviněného (žalobce), kdy metodou plynové chromatografie a metodou Widmarkovy zkoušky byl prokázán výsledek 0,44 g/kg alkoholu v krvi. Správní orgán pak odůvodnil i druh a výši sankce.
3. Žalovaný napadeným rozhodnutím částečně změnil výše popsané rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že snížil pokutu na částku 3 500 Kč a sankci zákazu činnosti snížil na

dobu šesti měsíců. Ve zbytku rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění se vypořádal se všemi námitkami vznesenými v odvolání a vzal za prokázané, že obviněný zavinil přestupek nejméně z nevědomé nedbalosti, a to i s ohledem na tvrzení, jež správním orgánům v obhajobě predestřel. K výši uložené sankce pak žalovaný zdůraznil, že se v případě obviněného (žalobce) jednalo o osobu, tzv. bezproblémového řidiče, a dále to, že přestupek byl spáchán z nedbalosti.

Obsah žaloby

4. Žalobce v žalobě formuloval několik žalobních námitek, přičemž je argumentačně obohatil ve vyjádření ze dne 11. 10. 2016, přičemž soud námitky shrnul do následujících bodů: (i) první námitka spočívá v chybě správních orgánů, kdy nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, neboť správní orgány neodečetly od naměřené hladiny alkoholu v krvi hodnotu 0,24 g/kg v souladu s pokynem Ministerstva zdravotnictví č. ZD 10/2006; (ii) správní orgány chybně neprokazovaly ovlivnění alkoholem, což bylo jejich povinností zvláště za situace, kdy žalobci byla naměřena zanedbatelná hladina alkoholu v krvi a z řady odborných posudků plyne, že řidič s množstvím alkoholu do 0,5 g/kg je prakticky neovlivněn – správní orgány nesprávně odmítly provést navržené svědecké výpovědi, jež měly prokazovat množství žalobcem zkonsumovaného alkoholu; (iii) správní orgány žalobci neprokázaly ani formu zavinění v podobě nevědomé nedbalosti, jakož ani nezkoumaly naplněnost materiálních znaků předmětného přestupku; (iv) a konečně ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně absentuje výrok o bodovém zápisu v rozporu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž zdůraznil, že z odkazovaného pokynu MZ č. ZD 10/2006 neplyne, že by se od výsledku hladiny alkoholu v krvi stanoveného metodou plynové chromatografie měla odčítat hodnota 0,24 g/kg, naopak z něj plyne [konkrétně z bodu 10 písm. e)], že je-li zjištěna hodnota etylalkoholu v krvi vyšší než 0,2 g/kg, je toto pozitivní průkaz o požití alkoholu. Žalovaný mimo jiné také zdůraznil princip tzv. nulové tolerance.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

6. Dne 21. 10. 2015 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 9. 10. 2015 spolu s předvoláním k ústnímu jednání na 4. 11. 2015. Součástí předvolání byla řada poučení o právech účastníka řízení včetně poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu – o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Součástí správního spisu je následující:
 - oznámení o přestupku ze dne 27. 9. 2015 vypracované Policií ČR, záznam o dechových zkouškách ze dne 30. 8. 2015 přístrojem Dräger, výrobní číslo ARRK 0191 v 7:49 hod s hodnotou 0,45 ‰, v 7:54 hod s hodnotou 0,4 ‰ a v 8:01 hod s hodnotou 0,47 ‰ (zkoušky provedeny dne 30. 8. 2015);
 - protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem vyplněný lékařem provádějícím vyšetření MUDr. D. B., Nemocnice Třinec, přičemž laboratoří, jež byla pověřena vyšetřením hladiny alkoholu byla Fakultní nemocnice Ostrava, Ústav soudního lékařství, toxikologická laboratoř, ve kterém uvedeno, že dne 30. 8.

2015 v 8:55 byl žalobci proveden odběr krve a zároveň započalo lékařské vyšetření s následujícími zjištěními: chování zdvořilé, pohyby hbité, spojivky bledé, normální reakce zornic, bez nejisté chůze, bez nejistoty při chůzi po čáře, bez dechu páchnoucího po alkoholu, bez projevů poruchy psychosenzomotorických funkcí. Dále je v protokolu uvedeno, že vzorek krve byl laboratoři doručen neporušen dne 1. 9. 2015 a výsledek vyšetření vykazuje 0,44 g/kg při použití metody plynové chromatografie a Widmarkovou zkouškou;

- protokol o zkoušce č. 26/SV-556.2/1 a ověřovací list č. 7051-OL-D1500-14 ze dne 16. 12. 2014 vydaný Českým metrologickým institutem pro přístroj Dräger, výrobní číslo ARRK 0191;
- úřední záznamy ze dne 30. 8. 2015 Policie ČR;
- výpis z evidenční karty řidiče ze dne 13. 10. 2015;
- omluva z ústního jednání ze dne 2. 11. 2015;
- předvolání k ústnímu jednání na 2. 12. 2015;
- omluva z ústního jednání ze dne 30. 11. 2015;
- předvolání k ústnímu jednání na více termínů, konkrétně 13. 1. 2016, 20. 1. 2016 a 27. 1. 2016;
- protokol z ústního jednání ze dne 5. 1. 2016;
- podání žalobce ze dne 11. 1. 2016, označené jako „Doplnění protokolu o ústním jednání č. j. MěÚT/00398/2016“;
- rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání dopravního přestupku ze dne 2. 2. 2016, vydané pod sp. zn. MěÚT/47937/2015/Do/Hb/DP-394, č. j. MěÚT/04185/2016.

7. Proti rozhodnutí orgánu I. stupně bylo (jak shora uvedeno) podáno u téhož správního orgánu dne 1. 3. 2016 blanketní odvolání, přičemž toto bylo doplněno podáním ze dne 7. 3. 2016 a dne 31. 3. 2016 bylo odvolání předloženo k rozhodnutí Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje. Součástí správního spisu je též žalobou napadené rozhodnutí žalovaného.

Právní úprava

8. Podle ust. § 5 odst. 2 písm. b) *zákona o silničním provozu řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem.*
9. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) *zákona o silničním provozu fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.*

10. Podle ust. § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích přestupek *je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.*

Průběh soudního řízení

11. V předmětné věci bylo již jednou krajským soudem rozhodnuto, a to rozsudkem ze dne 29. 5. 2017, č. j. 20 A 20/2016-30, kterým bylo žalobou napadené rozhodnutí zrušeno. Soud ve zmíněném rozhodnutí dospěl k závěru, že správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně míry hladiny alkoholu v těle žalobce, když dle názoru soudu měla být zohledněna tzv. „fyziologická hladina“ 0,2 g/kg alkoholu v krvi, která měla být od stanoveného výsledku odečtena. Tento názor byl následně korigován Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 20. 12. 2017, č. j. 2 As 217/2017-44, kterým byl rozsudek krajského soudu zrušen, a věc byla tomuto soudu vrácena. Nejvyšší správní soud podrobil kritice postup krajského soudu, který svůj závěr založil na laickém názoru, který mohl a nemusel být správný, pročez dovodil nutnost vypracovat znalecký posudek z oboru zdravotnictví.
12. Krajský soud proto usnesením ze dne 18. 1. 2018, č. j. 20 A 20/2016-58 ustanovil RNDr. M. S. znalkyní a uložil jí zpracování znaleckého posudku.

Znalecký posudek

13. Z vypracovaného znaleckého posudku, jakož i výsledku znalkyně vyplynuly následující významné závěry: (i) metoda měření množství etylalkoholu (dále též „etanol“ či zjednodušeně „alkohol“) v krvi – plynová chromatografie je metodou specifickou, která dokáže odlišit etylalkohol od jiných těkavých látek (aceton, metanol, toluen, aj.); (ii) tzv. „fyziologická hladina alkoholu v krvi“ je zavádějící pojem, neboť tvorba etanolu mikroorganismy a kvasinkami v tenkém a tlustém střevě je zanedbatelná, nepřesahující tisícinu promile; (iii) hodnoty do 0,2 g/kg (včetně) alkoholu v krvi může být dosaženo jinými vlivy než konzumací alkoholického nápoje, a to a) požitím alkoholu obsaženého v malém množství v některých „nealkoholických“ nápojích, b) požitím léků (kapky, sirupy) s obsahem alkoholu, c) konzumací „nakvašeného“ ovoce, šťáv, kompotu, cukrovinek s obsahem alkoholu, aj., d) laboratorní chybou měření $\pm 5\%$; (iv) hodnota 0,2 g/kg u orientačního vyšetření dechu je dána širokým rozmezím přepočtu vztahu mezi obsahem alkoholu v krvi a obsahem alkoholu v dechu.

Právní posouzení věci samé

14. Krajský soud nejprve posoudil zákonné náležitosti žaloby a konstatoval, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž není žaloba ve smyslu § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nepřipustná. Poté krajský soud přezkoumal důvodnost žaloby v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Neshledal přitom vady, např. podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
15. Soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. K jednotlivým námitkám pak soud uvádí následující:

16. **První žalobní** námitkou žalobce nesouhlasí s postupem správních orgánů, které při svém rozhodování nezohlednily hodnotu 0,24 g/kg alkoholu v krvi. Soud se s touto žalobní námitkou neztotožnil.
17. Úvodem je potřebné ve zkratce shrnout správními orgány zjištěný průběh skutkového děje. Žalobce byl zastaven hlídkou Policie ČR, přičemž byl podroben dechové zkoušce s pozitivním, avšak neprůkazným výsledkem, neboť naměřené hodnoty neodpovídaly pracovnímu postupu č. 114-MP-C008-08 Českého metrologického institutu (soudu znám z rozhodovací praxe správních soudů, např. řízení vedeného zdejším soudem pod sp. zn. 58 A 9/2013 nebo z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 As 89/2013-33), když rozdíl mezi prvním a kontrolním měřením dechu činil více než 10 % naměřené hodnoty. S ohledem na skutečnost, že výsledky dechové zkoušky alkoholu byly pozitivní, avšak neprůkazné, podrobil se žalobce odběru krve a laboratornímu vyšetření, přičemž ve vzorku jeho krve byla naměřena hodnota 0,44 g/kg alkoholu.
18. V projednávané věci je nutno zdůraznit, že k stanovení obsahu alkoholu v krvi žalobce došlo metodou plynové chromatografie, resp. laboratorním rozbořem vzorku žalobcovy krve, nikoli nepřímo pomocí dechového analyzátoru. Je pravdou, že v současné praxi je odečítána hodnota 0,24 g/kg od hodnoty naměřené pomocí dechového analyzátoru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78), přičemž je vycházeno z pracovního postupu č. 114-MP-C008-08 Českého metrologického institutu, avšak tento postup nelze aplikovat na výsledky dosažené rozbořem krve.
19. Nicméně, pokyn Ministerstva zdravotnictví č. ZD 10/2006 v odst. 10 písm. e) uvádí: „*za pozitivní průkaz požití alkoholického nápoje se pokládá hladina etylalkoholu v krvi vyšší než 0,20 g/kg, stanovená metodou plynové chromatografie.*“ Tato pasáž může vzbuzovat pochybnosti o tom zdali, není též namístě odečíst tuto hodnotu i od hodnoty stanovené pomocí metody plynové chromatografie. Pro odstranění této nejistoty, krajský soud, veden závazným pokynem Nejvyššího správního soudu, ustanovil výše jmenovanou znalkyni z oboru lékařství, aby objasnila povahu této hladiny a též ji porovнала s obdobnou hladinou, jež je specifická pro výsledky získané pomocí dechových analyzátorů. Ze závěrů znalkyně vyplývá, že obě hodnoty (tzv. „cut-off“ hodnoty) vycházejí z rozdílného teoretického východiska [viz odst. 13 body (iii) a (iv) tohoto rozsudku], pročez nelze zjednodušeně volit shodný postup odečtu těchto cut-off hodnot pro obě metody měření hladiny alkoholu v těle.
20. Na daném místě se tedy nabízí otázka zda cut-off hodnota v případě rozboru krve metodou plynové chromatografie ob stojí vedle zásady *in dubio pro reo* samostatně. Co se týče požitého alkoholu z jiných zdrojů než přímou konzumací alkoholických nápojů [ve smyslu ust. § 2 písm. k) zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů], např. léky, tzv. nealkoholické nápoje, či nakvašené ovoce, soud dospěl k závěru, že za takto zkonsumovaný alkohol si řidič nese odpovědnost sám, neboť si musí být vědom toho, že léky či nealkoholické nápoje mohou alkohol obsahovat a zároveň se o tom může přesvědčit, pokud se seznámí s jejich složením. Nadto je potřebné zdůraznit, že v případě žalobce nebyla konzumace výše uvedeného prokázána a ani tvrzena samotným žalobcem. A konečně co se týče odchylky měření, pak soud uzavírá, že ta je v předmětné věci zanedbatelná (maximálně 0,022 g/kg, neboli 5 % z 0,44 g/kg) a její

zohlednění nemá žádný vliv na správnost rozhodnutí žalovaného a ani na následný bodový postih.

21. Soud uvádí, že podaný znalecký posudek spolu s výpovědí znalkyně je úplný, vnitřně nerozporný a přesvědčivý, pročť soud neshledal důvod k vypracování dalšího znaleckého posudku.
22. Závěrem vypořádání tohoto bodu je nutno uvést, že v daném případě nelze pochybovat, že žalobce požil alkoholický nápoj a řídil motorové vozidlo v době, kdy byl ještě pod vlivem alkoholu, neboť mu byla naměřena hladina alkoholu v krvi vyšší než 0,2 g/kg.
23. Krajský soud nepřisvědčil ani **druhé** žalobní **námítce**, kterou žalobce správním orgánům vytýká, že u žalobce nezjišťovaly ovlivnění alkoholem.
24. K námitce ohledně bagatelnosti naměřené hodnoty alkoholu v dechu odkazuje krajský soud na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-65, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že: *„jakákoli naměřená hodnota vyšší než nula nasvědčuje výskytu určitého množství alkoholu v organismu. Z tohoto pohledu je tedy třeba každý takový výsledek dechové zkoušky považovat za pozitivní, přičemž i minimální hodnota alkoholu v dechu řidiče naměřená při dechové zkoušce vznáší pochybnost o tom, zda-li tento řidič před řízením motorového vozidla nepožil alkoholický nápoj a nebyl při řízení vozidla pod jeho vlivem.“* Tento způsob posuzování vychází ze zásady tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel, která v České republice platí a podle níž je jakékoliv množství alkoholu z požití alkoholických nápojů způsobilé k tomu, aby jím byl řidič při řízení ovlivněn (mezi ovlivnění alkoholem a přítomnost alkoholu v krvi lze položit rovnítko). V jejím důsledku lze rozlišit pouze dvě kategorie naměřených hodnot alkoholu u osob řídících vozidlo nebo jedoucích na zvířeti ve smyslu zákona o silničním provozu, hodnoty nulové a nenulové. Zákonodárce žádným způsobem nekonstruuje třetí kategorii, která by zahrnovala naměřené hodnoty nízké až bagatelní, ani neumožňuje odvození její existence z platných právních předpisů.
25. V rozsudku ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„prokáže-li správní orgán právně konformním způsobem přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou (za dalších předpokladů) naplněny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích.“* Ve stejném rozhodnutí vyslovil názor, podle něhož *„předchází-li orgány veřejné moci do jisté míry obraně obviněných prostřednictvím argumentů souvisejících s tzv. fyziologickou hladinou tím, že za prokazatelné ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje považují pouze hodnoty vyšší než 0,20 g/kg alkoholu v krvi, je jejich chování vedeno pochopitelnou snahou o zefektivnění výkonu veřejné moci (přestože se může jevit problematickým z hlediska zásady legality, která se uplatní i ve správním trestání). Z takového postupu však není možno bez dalšího dovodit, že se postih daného přestupku fakticky uplatní až od „nemarginální“ hranice alkoholu v krvi, resp. že této hladině se přibližující hodnoty, jako je 0,24 g/kg v posuzované věci, zakládají rozumné pochybnosti o ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje.“*
26. V případě žalobce je rozhodnou skutečností zjištěná přítomnost alkoholu v krvi. K naplnění objektivních znaků skutkové podstaty tedy mohlo dojít jen tak, že žalobce požil alkoholický nápoj (případně jinou návykovou látku s alkoholem jako účinnou látkou) a poté řídil vozidlo v natolik krátké době po tomto požití, že byl ještě pod vlivem

alkoholického nápoje, resp. jiné návykové látky s alkoholem jako účinnou látkou. Znakem skutkové podstaty výše uvedeného přestupku je to, že pod vliv alkoholu jako účinné látky alkoholického nápoje nebo jiné návykové látky mající vliv na řidičovu pozornost a schopnost ovládat vozidlo se žalobce musel dostat jen a pouze požitím tohoto nápoje, resp. této látky, o čemž v případě žalobce nezvratně svědčí výsledek laboratorní zkoušky, jak vysvětleno výše.

27. Vzhledem k jednoznačným výsledkům laboratorního rozboru žalobcovy krve již nebylo potřebné provádět žalobcem navržené výpovědi svědků, neboť pokud by měli vypovídat k množství žalobcem zkonsumovaného alkoholu, již by se jednalo o zjištění zcela irelevantní, bez jakéhokoli vztahu k objektivně zjištěné hladině alkoholu v krvi žalobce.
28. Rovněž **třetí** žalobní **námítka**, kterou žalobce upozorňuje absenci zavinění a též naplněnosti materiálních znaků přestupku, není důvodná.
29. Správní orgán dostatečně přesvědčivě odůvodnil nedbalostní formu zavinění, když konstatoval, že správní orgán je toho názoru, že M. P. přestupek spáchal ve formě minimálně nedbalosti nevědomé, což prokazuje nízká hladina alkoholu, když obviněný nemusel mít subjektivní pocit ovlivnění alkoholem, avšak vzhledem k dlouholeté praxi v řízení motorových vozidel (pro skupinu B od roku 1978), a tímto dobré znalosti zákona o silničním provozu, mohl vědět, že může být ovlivněn alkoholem zkonsumovaným předešlého dne. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani tvrzení žalobce o tom, že si před jízdou hladinu alkoholu ověřoval na „domácím“ alkohol testeru, neboť si měl být vědom, že se jedná o pouhou orientační zkoušku.
30. Co do materiální stránky přestupku, nemůže být v daném řízení sporu o její naplněnosti, neboť prima facie jakékoli množství alkoholu v krvi řidiče je způsobilé alespoň potenciálně ohrozit zákonem chráněný zájem společnosti na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, správní orgány proto nejsou povinny u přestupků souvisejících s požitím alkoholického nápoje, dopodrobna odůvodňovat naplněnost materiální stránky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015-32).
31. A konečně ani čtvrtá žalobní námítka není důvodná. Touto námitkou žalobce správním orgánům vyčítá, že ve výrokové části rozhodnutí nebyl obsažen též výrok o tzv. bodovém postihu. Je pravdou, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl v usnesení ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55 k závěru, že: *„záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“*, avšak z odůvodnění citovaného usnesení se podává, že tento závěr se týká toliko problematiky tzv. „příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele“ při záznamu bodů do registru řidiče, nikoli na povinnost správních orgánů uvádět výrok o bodovém postihu přímo v rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným.
32. Krajský soud konstatuje, že bodový postih podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu je sice „trestem“ v nejširším slova smyslu, tj. ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, avšak není sankcí ve zúženém smyslu ust. § 77 zákona o přestupcích,

pročež je není potřeba uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným.

Závěr a náklady řízení

33. Závěrem pak soud konstatuje, že správní orgány se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci přestupku, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.
34. Ze všech výše uvedených důvodů tedy krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl a ztotožnil se se závěrem správních orgánů.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. s přihlédnutím k tomu, že procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, který by přesahovaly jeho obvyklou úřední činnost, nevznikly, a nadto se žalovaný náhrady nákladů vzdal.
36. Výrok IV. je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 4 s. ř. s., dle kterého stát má proti neúspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení, které platil, není-li tento účastník osvobozen od soudních poplatků. Státu vznikly náklady s vypracováním znaleckého posudku v částce 4 319 Kč za samotný posudek a dále za účast znalkyně u soudního jednání dne 5. 9. 2018 v částce 847 Kč. Protože neúspěšný žalobce nebyl osvobozen od soudních poplatků, byl zavázán povinností vzniklé náklady v částce 5 166 Kč České republice na účet zdejšího soudu zaplatit ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 5. září 2018

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně